

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 157. szám

2006. január

Újévi gondolatok

Új évet kezdtünk. – Eszembe jutott egy gimnáziumi élményem.

Harmadik osztályban, év elején egy új fiú került az osztályunkba.

Osztályismétlőként jött hozzánk. Magyarból nem felelt meg a tudása a követelményeknek. Osztályfőnökünk, aki magyar-latin szakos tanár (ő buktatta meg ezt a fiút), bizalommal és kedvesen fogadta új osztálytársunkat. Latinul is és magyarul is elmondta a fiúnak – köszöntésül az egész osztály előtt – a következő mondást: *TISZTA LAPPAL INDULSZ.*

Azóta sok év telt el. Ez a fiú (ma már meglett férfi) dolgozik, családjáról gondoskodik. A közelmúltban diplomát szerzett. A harmincéves érettségi találkozónkra meglepte osztályfőnökünket. Diplomáját lefénymásolta, szépen becsomagolta, és szeretete kifejezéséként, hálás szívvel, jelképesen átadta a tanárnőnek. Nagy volt az öröm az osztályban, a közel ötven éves diákok között. Legjobban az osztályfőnökünk hatódott meg. (Sajnálom, hogy én nem lehettem ott ezen az alkalmon.)

A jó Isten is ezt teszi velünk napról-napra, évről-évre. Úgy indulhatunk tiszta lappal, hogy „új évet, s újabb kegyelmet ad” – ahogy az ének is mondja.

„Azért ha valaki a Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme újjá lett minden.” (2.Kor.5:17.) Olyan jó ezzel az igei

Új esztendő

**Új esztendő hajnala van.
Hozzád jövök fényért, URAM.
Rád bízom az életemet.
Szenteltesék meg a Neved!**

Füle Lajos

buzdítással új évet kezdeni! Amit tegnap elrontottam, azt ma, és ebben az évben jóvá tehetem, mert a jó Isten kegyelmes. Amit

elmulasztottam, azt pótolhatom az Ő segítségével. Ő nem emberi mértékkel mér nekünk. Ő maga a szeretet és jóság. Így indulhatunk ebben az új évben!

Nem kell egyedül járnunk a keskeny úton, hisz Ő kész arra, hogy minden nap velünk legyen, minden utunkon velünk jöjjön. Ha a keskeny úton járunk, nem tévedünk el.

Emlékszem Ugrai Kovács Imre testvér egy mondására: addig járj a barátoddal egy úton, amíg a lelkiismeret cipője nem szorít. Lehetőségünk van dönteni: melyik úton akarunk járni ebben az új évben?

Nagyon hálás lehet a szívünk az elmúlt esztendőért. A drága lelkekért, akik a megtérés útját és a keskeny úton való haladást választották. Áldja meg őket a jó Isten ebben az új évben.

Visszaemlékszem az én bemelegítőmre. Ugrai Kovács Imre testvér (Ő merített be) elmondta nekünk: Tudom, hogy a szívetek most telve van örömmel. De majd jönnek a kísértések. Akkor a jó Isten adjon nektek erőt a hitben szilárdan, hűségesen megállni! Én is ezt kívánom a nemrég megtért testvéreimnek, és valamennyiünknek!

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek.” (1.Kor.16:13.)

Halász Sándorné – Marika

ÚJÉVI BÍZTATÁS

„Ne veszítétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet.” (Zsidókhöz írt levél 10:35-36.)

De jó, hogy nem láthatjuk azt, milyen akadályok és nehézségek várnak ránk ebben az évben. De nem látjuk az örömeiket sem, így igazán meglepetésként fognak érni. Az egész évet Isten arra szeretné használni, hogy állhatatosan cselekedve akaratát haladjunk az ő megismerésében az üdvösség felé.

Olykor viszont eljön az idő, mikor a hívő ember belefárad Isten akaratának cselekvésébe. Soknak tartja az árat, amit a hitért fizetni kell. Bár ismeri Mikeás próféta útmutatását: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.” (Mikeás 6:8.) Mégis ez a kevés, amit Isten vár tőlünk, olykor meghaladja erőinket. Legalább is úgy tűnik számunkra. Csalódunk, megtelünk keserűséggel, elveszítjük bizalmunkat emberekkel és a jövővel szemben. És így a jövőnk forgácsolódik szét. Kiábrándultságunk, panaszunk foglalja el az értékesebb, az előrevivő gondolatok helyét.

Mindez úgy előzhető meg az újévben is, ha megőrizzük magunkban a bizalmat. Ha nem cseréljük fel semmi másra. Az emberekkel, az eseményekkel kapcsolatos bizalmunkat senki sem lophatja el tőlünk. Csak úgy vész el, ha mi önként odaadjuk, ha eldobjuk magunktól. Ne tegyük! Ez a jövőnk záloga. Féltve őrzött kincsként vigyázzunk rá állandóan! A múlt sebein vagy kudarcain való rágódás felemészti a lélek erőinek tartalékát is. Krisztustól hátrafelé csak halálba visz az út. A hívő útja, bármibe is kerül, mindig, mindig csak előre visz. Ne feledjük tehát, ha bizalmunkat megcsappanni érezzük, állhatatossággal szerezzük vissza. Győzzük meg magunkat, hogy igen is, a hitért, a reményért megküzdeni, megér minden árat!

Az egyéni, családi és gyülekezeti életünkben legyünk a remény és a bizalom emberei! Ne hátráljunk meg! Higgyünk!

Háló Gyula (Híd)

B.Ú.É.K.

Bízva kezdem ezt az évet.
Benned élem végig, Isten!
Békét hozzá tőled kérek:
Boldogságom, váram, kincsem!

Új utakra indul lábam;
Úr Jézusom, járj előttem.
Ugar vár, hogy mélyre szántsam.
Undor kelyhe, félre tőlem!

Életet kér tőlem minden
Élni-vágyó embertársam;
Én megyek, s az Igét hintem
Énekelve, zengve bátran.

Künn hideg van. – Felcseréljem
Kényelmemet a zord téllal?
Krisztus kéri, hát nem kérdem.
Karom fogja, úgy vezérel.

Boldog Új Évem Királya,
Újíts Élet-Kedvet Bennem!
Én Kegyedben Bízom Újra.
Küzdj Bennem Új Életemben!

Gerzsenyi Sándor

S a k k s z a k k ö r

November óta találkozunk minden hónap első hétfőjén. Eddig alkalmanként 8 - 10 sakkozó vett részt, közülük a legfiatalabb 12 éves a legidősebb 83 éves volt.

Várunk a jövőben még másokat is, függetlenül attól, hogy valaki kezdő, vagy tapasztalt játékos. Hívhatunk vendégeket, barátokat is, akik ezáltal megismerhetik gyülekezetünk sokrétűségét. A sakkozás fiatal korban a logikai-matematikai képesség kifejlődésében segít, időskorban pedig a szellemi frissességet hosszú időn át konzerválja. A sakk-est elejére elméletet és sakkfeladatok megoldását tervezzük, utána az egymásközi játszmák következhetnek. Mint már csináltuk, lehetőség lesz szimultán játszmák lebonyolítására, sőt órával villámsakkjátékra is.

Következő alkalmaink: 2006 január 9., február 6., március 6. - este 5 órától kezdődően a karzat mögötti teremben.

dr. Katzenbach Tibor

Valóban?

Ravasz László sorait útravalónak kívánom, olyan céllal is kínálom. Minél tovább kóstolgotom, annál igazabbnak találom; tessék megpróbálni, hogy valóban így van-e! Mint minden, ami evangélium, szabadságra hív, de csak olyanra, aminek ajtaján nem én döngettem: a kegyelem tárja elém. A Római levél 7. fejezetét magyarázva írja: a keresztyén ember tapasztalata, „hogymindennapi küzdelmeiben, megszentelődése holtig tartó válságaiban sem a belátás, az akarat, az egyéni erőfeszítés, a jószándék segít, nem a cselekedet és nem az érdem, hanem a Szentlélek csodálatos munkája, amelyben maga Isten viszi végbe, váltja valóra azt a váltságot, azt a szabadítást, amelyet az Atya kitervelt és a Fiú a kereszten megszerzett.”

Pál apostol önvallomásának (Róm 7:14-25) ugyanis rossz hangsúlyt ad az a bizonyos „megtalálom magamban” (sajnos, az új fordítás is követte a rossz példát). Ötletdús gyanúsításokra indít egyeseket, míg mások apostoluk védelmére kelnek, akár szavahihetőségének a kárára is. Ravasz László, a tudós lelkipásztor, egy kis szócskával („sem”) ihletett helyén tartja a személyes hangvételű kitérőt. Mert, tényleg, mennyit kell ahhoz vizsgáldnom, hogy rádöbbenjek: „ki vagyok szolgáltatva a bűnnek”, „amit teszek, nem értem”, „nem azt teszem, amit akarok”, „nyomorult ember vagyok”?

Divat lett folyton elemezni és elemeztetni magunkat. Hiteles eszközök és objektív szempontok híján, kőbaltával faragunk csónakot a Marsra, amikor magunkban keresgélünk. Önmagunk megismerése legalább akkora kaland, mint a teremtettség feltérképezése. A Szentírás azt tanítja, és tapasztalataink igazolják, hogy aki nem az ige világosságánál kezd hozzá, hamar elvész a nagy sötétben. Valljuk csak be – hiszen Pál apostol is ezt tette - nyomorultságunk felfedezéséért nem kell sokat kutatnunk. A Ravasz-fordítás ezért igazabb: „Magam sem tudom, mit cselekszem”, „magamra nézve azt a törvényt találom...”. Ez így volt Pállal, igaz rám, így igaz minden megváltottra.

Jézus Krisztus a Megváltó megszentelődésünk

válságaiban is. Törvényszerű a harc; mindig szükséges a kegyelem. Nyilvánvaló igazságot - amit csak a vak nem lát – mondott tehát az apostol önmagáról, és rólunk. Ezen kívül még ötször fordul elő az Újszövetségben ez a könnyen félreérthető „találom” szó. A gazda nem talált fűgét a fán (Lk 13:7), és Pilátus nem talált bűnt Jézusban (Lk 23:4; Jn 18:38; 19:4,6). Egyikről sem feltételezzük, hogy koruk Sherlock Holmesa lett volna.

Miért is írom ezeket? Jó lenne, ha valóságghű önképpel kezdenénk az újévet, ami az első lépésnél kimondatja velünk: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” Nem lesz olyan nehéz elviselni mások jogos kritikáját, vagy gyűlölködő sértéseit, ha mi már megelőlegeztük magunknak az igazságot.

Amikor kisfiú voltam, egy ideig, lefekvés után végiggondoltam a napot, és megszámláltam először a jótetteimet, azután a rosszakat. Kivontam a rosszak számát a jókéből, és a maradékon merengve ringattam álomba magamat. Muszáj volt megtérni, mert vagy hazudik még magának is az ember, vagy nem jön álom a szemére. Az egyenleg mindig negatív. Erre a bajunkra kínál megoldást az Úr Jézus – mindig.

Novák József

Végtelen

**Kutatom lényed,
keresem az arcod,
formálom emberarcúvá
a mindenséget.**

**Fogódnék, karom
Feléd réved,
Benned a végtelen
titok egyszerűsége.**

**Kiáltanék, látom
hatalmas kezéd,
titkaid egyikét a
mentő kegyelmet.**

**Engedd kérni,
hogy megérteni
éljek, elémtárt
végtelenséged.**

Sz. Gy. I.

Már nyitva a szívem

Reményeim szerint mindannyian ott voltunk advent harmadik vasárnapján a délutáni istentiszteleten. Arra az esetre, ha ez mégsem volna így, röviden felvázolom annak a mesének a történetét, amely az ifjúság előadásában hangzott el, és amely már a kiválasztásakor igencsak megragadott engem.

A történet egy nagyravágó fenyőfáról szól, aki szegényesnek érzi az életét az erdőben, és többre tör. Alig várja, hogy nagyra nőjön és olyan nagyszerű dolgok történhessenek vele, mint nagyobb társaival, akikről az erdő többi lakójától hall. Amikor egy kismadár azt mondja a fenyőnek, hogy magasabb társait a tengeren sikló hajó árbocaként látta viszont, a fácska rögtön hajóárboc akar lenni. Ennél már csak arra vágyik jobban, hogy az emberek bevigyék a lakásukba, és csodaszépen feldíszítsék, mint ahogy történt ez egy másik társával egy másik madárka elbeszélése alapján. Hiába mondják neki a többiek, hogy örüljön az ifjúságának és a helyének az erdőben, a fenyőfát nem lehet meggyőzni. Aztán egyszer eljönnek érte is. Ekkor fáj neki ugyan az elválás, de amikor gyönyörűen feldíszítve beállítják egy jó meleg szobába, minden elégedetlensége szertefoszlik. Azt képzelem ugyanis, hogy ezután majd még ennél is jobb dolgok történnek vele. Hiszen mi másért ékesítették volna így fel, ha nem ő a legfontosabb a számukra?! És amikor a gyerekek a szobába berontva egyszerűen letépkedik róla az ajándékokat és az ágain is csonkig égett már a gyertya, nem érti, miért nem foglalkozik többé vele senki. Nem érti, hogy most akkor itt nem ő a lényeg?

Sokat jelent nekem ez a történet. Miért nem látjuk meg az aktuális helyzetünkben lévő értékeket, lehetőségeket? Vagyis inkább miért nem veszem észre személyesen én? Eléggé ambiciózus vagyok, és általában pontosan tudom, mit is akarok. Az élettől és egyáltalán. Nehéz figyelmeztetni magam arra, hogy nekem jobb, ha az egyetemre, a munkahelyre, a párválasztásra és az egész életemre vonatkozó terveimet a Jóisten kezébe helyezem le. Mert neki én vagyok a lényeg, és csak jót akar nekem. Azt pedig, hogy számomra mi a jó, nálam is sokkal jobban

tudja. Egyszerűen csak Benne kell bíznom és nem (csak) magamban. Az élet mindennapi és egyébként egyértelmű kis csodáit pedig észrevennem. Igyekszem.

Várok Rád. Már nyitva a szívem.

Újévi tünődés

A jelen: Perc a múlt s jövő Határán:

Rovásnyi jel életünk vonalán.

A múlt: Tanulság. Elfutó időnk

Hogy pazaroltuk. Áldást mégis osztott

A hozzánk is lehajló kegyelem.

A Jövő? Nyílt tér, nagyszerű kihívás:

- Annyit érsz, amit másokért teszel,

Annyira jutsz, amennyit a hited bír

Szárnyalni, amennyi erőt veszel

A küzdelemhez az örök forrásból. -

Vagy talán... Ahogy a bölcs Prédikátor

Rezignáltan előnkbe adta rég:

Ha számba vesszük gyorsan tűnő létünk,

Jórészt törődés, az öröm kevés,

Olyan semmiség volt, amit tehattunk.

Kezünk nyomát majd őrzik a kövek még

Egy ideig. Talán a szívek is.

Szívünk melegét, kezünk simítását,

Egy jól megformált és igaz szavunk,

S önzetlen tettünk e kalmár világban.

A jövő is múlttá lesz nemsokára,

És újra megmérjük megtett utunk:

Földre hajlik tán éltünk ívelése,

Vagy a jövőre reményére nézve

Híven tesszük, mit ránk bízott Urunk.

Bácsi Sándor

Aki bölcséssel jár, bölcsé lesz. A vidám szív a legjobb orvosság. Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi. Ha elfogy a fa, kialszik a tűz, ha nincs rágalmazó, kialszik a viszály.

Példabeszédek könyve

A legnagyobb jó, amit a másik emberért tehetünk nem az, hogy megosztjuk vele a gazdagságunkat, hanem hogy elé tárjuk a sajátját.

Benjamin Disraeli

ÉVFORDULÓ

1955. december 31. – 2005. december 31-e bemeritésem 50. évfordulója.

Az ember életében több évforduló van (születés, házasságkötés, névnap stb.). Mind fontos emlék, de ezek közül a legkiemelkedőbb esemény az, amikor átadtam az életemet az Úr Jézus Krisztusnak. Még előtte hangzott a prédikáció: „Térjete meg, advent van, mi várjuk az Úr Jézust, és ha eljön, vajon melyik oldalán fogsz állni, a jobb, vagy a bal oldalán?” Barkóczi Pál tv. igehirdetésében hangzottak el ezek a szavak. Én ekkor nagyon megrendültem. Ha tényleg eljön az Úr Jézus, én a jobb oldalán akarok állni! Ekkor döntöttem el, hogy követni akarom Jézust, és bemerítkezem. Az adventi várakozás és a karácsony ünnepe után jött az év utolsó napja, szilveszter. A bemerítő medence mellett több, mint 20 fehérruhás lány és fiú állt a kiskőrösi imaházban, hogy megpecsételje hitét a bemerítés által. Bemerítő lelkipásztorunk Barkóczi Pál tv.volt.

Hideg, csikorgó éjszaka volt, virrasztva vártuk az új esztendőt. Lelkünkben égett a tűz, áradt a fény felülről. Az Úr gyermeke vagyok! Várom az Urat, mostmár nem félelemben, hanem lelkemben békességgel. A kiskőrösi gyülekezetben sokáig szolgáltam. Békefi Pál tv. szolgálati ideje alatt az egyik ifjúsági vezető voltam.

Sokat szavaltam, énekeltem, zenekarban szolgáltam. Csodálatos élmény volt dicsérni az Urat. Ahogy írom e sorokat, megjelennek előttem az emlékek, de az idő rohan könyörtelenül, és boldog vagyok, hogy az unokám is az úr Jézus követését választotta, és bemerítkezett. Férjemmel együtt imádkozunk családom többi tagjáért is.

Egész életemben éreztem, hogy az Úr szeret. Sok-sok lelki és testi áldásban részesített ezidáig. Tudom, hogy a próbák és a nehézségek mind, mind csiszolták azt a követ, amit az Úr új kövecské gyanánt megad nekem. Hálás vagyok az Úrnak gyermekeinkért, unokáinkért, a még élő 90 éves Szüleimért. Boldogan mondjuk férjemmel együtt: én és az én házam az Úrnak szolgálunk.

Fiatalok, siessetek! Még tart a kegyelem

órája. Azt az élményt, amit az Úr Jézustól kaptok, ez a világ semmi kincsével sem tudja nektek megadni.

2005.december 13.

Kovács Imréné, szül. Hegedűs Erzsébet

Álmomban Istennél jártam

(Ezt a mesét adventben kaptam. Némi igazítással most megosztom a kedves olvasóval, hogy ezzel kívánjak Jézus Krisztusban megfrissült új esztendőt.)

Álmomban Istennél jártam. Elfogódottan kopogtam be Hozzá és megkérdeztem, mit tart a legfurcsábbnak az emberekben?

- Azt, hogy nem szeretnek gyermekek lenni, siettetik a felnőtté válást, majd visszavágyódnak a gyermekkorba. Azt, hogy akár az egészségüket is feláldozzák, hogy sok pénzük legyen, majd rengeteg pénzt költenek rá, hogy visszanyerjék egészségüket. Azt, hogy izgatottan lesik a jövőt, megfélelmezve a jelenről, így aztán nemhogy a jövőt, de a jelent sem élük meg. Azt, hogy úgy élnek, mintha sose halnának meg és úgy halnak meg, mintha sose éltek volna.

- Mit szeretnél, Atyám? Az újévben mit véssek a szívembe?

- Tanuld meg, hogy senkiből nem lehet erővel kicsikarni a szeretetet. Hagyni kell, hogy szerethessenek. Nem az a legérdekesebb, hogy mit szeretnél az élettől, hanem az, hogy kik állnak melletted. Tanuld meg, hogy nem célszerű másokhoz mérni magadat - saját magadhoz képest legyél elbírálható. Fogadd el, hogy nem az a gazdag, akinek a legtöbbje van, hanem az, akinek a legkevesebbje van szüksége.

Tanuld meg, hogy csak néhány másodperc kell ahhoz, hogy mély sebeket ejts azokon, akiket szeretsz, ám sok-sok év kell ahhoz, hogy ezek begyógyuljanak. El kell fogadnod, hogy vannak olyanok, akik mélyen éreznek, de nem tanulták meg kimutatni érzelmeiket. Bármit

megvehetsz pénzen, csak boldogságot nem. Meg kell tanulnod, hogy két ember nézheti ugyanazt a dolgot, és mégis két másféle dolgot lát. És az az igazi barátod, aki mindent tud rólad és mégis szeret. Az emberek elfelejtik, hogy mit mondtál, mit tettél, de arra mindig emlékezni fognak, hogy érzéseket ébresztettél bennük.

A megbocsátást a megbocsátás gyakorlásának útján kell megtanulnod. És nem elég, ha mások megbocsátanak; ha én már egyszer megbocsátottam neked, meg kell bocsátanod magadnak is.

Hegyi Bálint (Igen)

Ő meghalt, én élek – nem értem

Sajnos van egy rossz szokásom, soha nem kapcsolom be a biztonsági övet. Aztán egy nap karambolozott Tamás. Láttam az autóját, és láttam őt is a mentőautóban, közvetlenül a baleset után. Az autó döbbenetesen csúnya volt, de Tamás beszélt, magánál volt, sérülései nem tűntek túl komolynak, akkor még azt gondoltam, hamarosan viszont látjuk egymást. És majdnem igazam lett.

Tamás sajnos már nem jött haza a kórházból. Halálán mindannyian meglepődtünk, nem akartuk elhinni, de volt még valami, ami nem hagyott nyugodni, egy gondolat, amit nem tudtam kiverni a fejemből: ha bekapcsolta volna a biztonsági övet, talán még élne.

Egy hónappal később Ajkára indultunk egy ködös reggelen, és kb. egyórai autózás után Veszprémnél karamboloztunk. Egy útkereszteződésben oldalról meglöktek, kipördültünk, az autóm orra emelkedni kezdett, mint egy felszállni készülő repülőgépe, és már majdnem fejtetőre álltunk, amikor jobbról egy vasoszlopnak csapódtunk. Az megfogott, de csak egy pillanatra, mert lepattantunk róla, és háromnegyed fordulat után – a forgalommal szemben – végre megállapodtunk. Az egész nem tartott egy másodpercig sem.

Ketten voltunk, mindketten élve szálltunk ki a kocsiból. Karcolások nélkül, minimális

zúzódásokkal. Mindkettőnk biztonsági öve be volt csatolva. Igen, az enyém is, „azóta” igyekszem odafigyelni erre. Még, ha kényelmetlen is, és külön nyűg, de ahogy Tamás kocsijának a szélvédője kinézett ...

Az autóm totálkáros lett. Az ablakok kirobbantak, a hátsó ülés kettétört, a fém alkatrészek úgy összegyűrődtek, mintha papírból lettek volna, a biztonsági öveket tartó vasak iszonyatosan elgörbültek, az üléseink elcsavarodtak ... komoly erők dolgoztak itt.

Előző nap, vasárnap úrvacsoráztunk. Arról szólt a prédikáció, hogy Istennel kötött szövetségünket rendszeresen meg kell újítani. Nem lehet úgy hívő életet élni, hogy az ember „imádkozik egyet”, aztán, mint aki jól végezte dolgát napokig, hónapokig hallgat. Mint ahogy az a házasság is nagyon furcsa volna, ahol a férj, vagy a feleség eltűnne mondjuk öt évre, aztán, mintha mi sem történt volna, visszajönne, hogy „trallala, itt vagyok”. Aztán megint nyoma veszne, és megint visszajönne ... Az Istennel való közösségünk nem lehet ilyen. Illetve ilyen lehet, csak így nem működőképes.

A karambolunk napján, hétfőn, már korán reggel rohantam, semmire nem volt időm. Éppen léptem volna ki az ajtón, amikor eszembe jutott az Istennel való kapcsolatomban minősége. Jaj! Akkor egy pár percre visszaléptem a szobámba, és imádkoztam. Röviden, hogy legyen velem egész nap, hogy bármit is teszek, az Őt dicsérje, róla szóljon. És hogy vigyázzon rám ...

Az autót utólag nézegetve, az esetet többször végiggondolva, még mindig nem tudom, hogyan történhetett volna jobban. Felmerülnek bennem is újra és újra a megszokott kérdések, hogy ha csak egy tizedmásodperccel korábban, vagy később, vagy ha csak egy centivel arrébb, ha csak egy kicsit is másképp történik, akkor régen rossz. Akkor most nem itt lennék.

Az emberei test törekeny szerkezet, nagyon sérülékeny, az élet mulandó. Hogy az enyém mégis miért maradt meg, nem tudom. De köszönöm Tamás (látod, tényleg majdnem találkoztunk!), köszönöm Istenem.

**James 2002-02-05 kedd,
néhány héttel a baleset után**

Két féle ember van

Az egyik fajta azt hiszi, hogy a dolga a körülmények javíthatása. Olyankor, amikor a dolgok megváltoztathatatlanok, azt hiszi, hogy rossz korban, rossz helyen, rossz családban, rossz országban született. Ezért élete megrontója az önsajnálát lesz. Ő az, aki sokra vihette volna. Ő az, akitől mindig azt hallod, hogy nem értik meg, hogy nem szeretik, hogy elnyomják, hogy nem adnak neki lehetőséget, hogy nem értékelik. Csupa panasz és önsajnálát az élete.

A másik fajta ember tudja, hogy azért vannak az elhatározásai, hogy megvalósítsa őket. Mindeközben hiszi, hogy alapvetően szeretetre méltó. Tudja, hogy értékes és tehetséges valamiben, mint bárki más. Tudja, hogy mindenre nincs lehetősége céljai érdekében, de amire van, azt kihasználja.

Régi mondás, de igaz: Az a dolgunk a világon, hogy felfedezzük, hogy mi a dolgunk és aztán teljes szívvel átadjuk magunkat neki.

Kétféle ember van. Az egyik tudja, mit vár az élettől. A másik fajta tudja, hogy mit vár az élet tőle. Ha annak is él, akkor ő a boldogabb.

Nagy bátorság kell ahhoz, hogy híven kövessük, amit igaznak hiszünk.

Sara E. Anderson

A felfedezések lényege nem abban rejlik, hogy új vidékeket fedezünk fel, hanem, hogy más szemmel nézünk.

Marcel Proust

A példaadás nem a legfőbb dolog mások befolyásolására. Az egyetlen dolog.

Albert Schweitzer

A legfigyelmesebb gyermek

Leo Buscaglia, az író és előadó beszélt egy versenyről, amelyen zsűritagként kérték fel. A verseny célja az volt, hogy megtalálják a legfigyelmesebb gyermeket. A győztes egy négyéves fiú lett, akinek szomszédja, egy idős bácsi, nemrég veszítette el feleségét. Amikor a gyerek meglátta, hogy az öregember sír, átballagott a szomszéd kertjébe, s felmászott a bácsi ölébe, és ott kuporgott. Később az anyja kérdésére, hogy mit mondott az öregnek, így felelt: - Semmit, csak segítettem neki sírni.

Recept Évkezdetre

Végy Egy kiló meleg szeretetet,
Szitáld át türelem szitáján,
Nehogy pletykamag kerüljön bele.
Adj hozzá egy liter bátorságot,
Három deciliter szorgalmat,
És egy csipetnyi jóságot.
Aztán gyúrd össze egy tojás kedvességgel,
És takard le tiszta jókedvvel.
Ha megkelt süsd meg a kitartás tüzénél,
Szórd meg asszonyi kacagással,
És tegyél rá nyugodt megfontolást.

Annyi darabra vágd fel,
Hogy eggyel mindig több legyen,
Mint ahányan vagytok,
Hiszen mindig akad valaki,
Aki még rászorul.

Fogyasszátok egészséggel !!!

Citromos karaj

HOZZÁVALÓK: 1 citrom 1citromfűág 1 rozmaringág 2sertéskaraj 1levőkanál olaj 1dkg vaj 1szegfűszegcsipetnyi gyömbér 3gerezd fokhagyma 2körtebefőtt (egész) 2szelet baconszalonnaőrölt borsó

ELKÉSZÍTÉS: A citromot felkarikázzuk, a citromfűvet apróra vágjuk. A forró olajban a húst megpirítjuk, majd megsózzuk. Ráöntünk 1 dl meleg vizet, belekeverjük a szegfűszeget, a rozmaringot, a gyömbért, a fokhagymát (héjastól!) és a citromkarikákat, majd lefedve 25 percig pároljuk. A körtebefőttet levéllel együtt felmelegítjük. A szalonnát csíkokra vágjuk, és teflonserpenyőben megpirítjuk. A hússzeleteket tányérokra osztjuk, mellé tesszük a citromkarikákat, a fűszerekkel átitatott fokhagymát, a szalonnadarabokat meg a lecsöpögtetett körtéket. A főzőlevet 1 dl meleg vízzel elkeverjük, átpasszírozzuk, végül a húsról öntjük, és rögtön tálaljuk. Variáció: Készíthetünk kevésbé édes változatot is. Ehhez a lecsöpögtetett és szeletekre vágott körtéket 5 percig vízben forraljuk, majd a mártással való leöntés előtt a tányérokra tesszük.

NARANCS-SÜTŐTÖK LEKVÁR

HOZZÁVALÓK:

6 üveghez 1 kg sütőtök (tisztított) 3 narancs 1 dl víz 2 tasak zselatinpor 1,25 kg cukor 1 dkg vaj

ELKÉSZÍTÉS:

A sütőtöket kis darabokra vágjuk, és nagy lábasba tesszük. A narancsok levét kinyomjuk, belsejüket kis darabokra vágjuk, és a levükkel együtt a sütőtökhöz adjuk. A vízzel felöntjük, és a forrástól számítva 25 percig rotyogva főzzük, közben a keletkező habot folyamatosan leszedjük. Fakanállal pépesre keverjük. A zselatint 3 evőkanál cukorral összekeverjük, majd a tökhöz adjuk, felforraltjuk, és 3 percig kislángon főzzük. Folyamatosan keverve hozzáadjuk a maradék cukrot és a vaját. Ismét forraljuk 3 percig, majd levesszük a tűzről, és átkeverjük. Befőttesüvegekbe töltjük, azonnal lefedjük, és rátesszük a tetőket. Kitűnően felhasználható sütemények ízesítésére, kenhetjük kukoricás kenyérré, vagy adhatjuk szószként sült kacsahús mellé.

Vidám percek

Egy prédikátor az egyik vasárnapon nagyon erősen hangoztatta a hit fontosságát: "Ennek a gyülekezetnek minden tagja meghal egy napon. Hallotok engem? E gyülekezet tagjai mindnyájan meghalnak egy napon." Egy kis ember ült az első padon, és elkezdett nevetni. Ezért a prédikátor megkérdezte: "Mi olyan nevetséges ebben?" Az ember ezt válaszolta: "Én nem tartozom ehhez a gyülekezethez."

Talán emlékszünk még azokra a hosszú és terhes hajóutazásokra az Atlanti-óceánon, amikor az utasok tengeri betegséget kapva gyakran rohantak a korláthoz, hogy enyhületet találjanak. Az egyik hajószolga odament hozzájuk, és próbálta őket megnyugtatni, köztük egy nagyon beteg férfit is: "Uram, ne csüggedjen! Tudja, még senki nem halt meg tengeribetegségben." A hányingerben szenvedő utas ránézett a hajószolgára, és opálos tekintettel ezt válaszolta: "Ó, ne mondjon ilyet! Eddig is csak az a reménység tartott életben, hogy hamarosan meghalok!"

Az állatkertben történt, hogy egy ottani gondozó elkezdett sírni az egyik sarokban. Az egyik látogató megkérdezett egy másik

gondozót, hogy a társa miért sír. Megmondták neki, hogy azért sír, mert elpusztult egy elefánt. A látogató nagyon meghatódott ezen, és megkérdezte: "Ugye, különösen szerette azt az elefántot?" A válasz ez volt: "Nem ezért sír, hanem azért, mert neki kell kiásnia az elefánt sírját."

Egy kislány elbűvölten nézegette egy enciklopédiában a dinoszauruszok képeit. Nem tudta fölfogni, hogy a tudósok hogyan voltak képesek összerakni azokat a csontokat, hogy bemutassák e hatalmas teremtmények csontvázait. Egy idő után odafordult anyukájához, és megkérdezte: "Anyu, amikor meghalunk, akkor a mi csontjainkat is kiszedik belőlünk?"

Egy rosszöltözötű ember hátulról megszólított egy járókelőt, miközben mutatóját a hátához szorított. "Ez rablótámadás! Kezeket föl, és ide a pénzt!" A megtámadott ember fölemelte mindkét kezét, és hátrafordulva észrevette, hogy támadója a mutatóját használta fegyver gyanánt. Megjegyezte: "Nincs is fegyver!" A rabló ezt válaszolta: "Először éppen fegyvert akarok venni!"

(Szolgatárs)

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Biblióra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBK, Imaóra
	9,00	Gyermekek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	16,00	Törekvők órája
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaház cím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban